

Hogyan kerültek a magyar ovis macik a világ minden tájára?

Írta: Gagnon Eszter
Illusztrálta: Gyulassy Hites Kati

ez az én Magyar Ovis Macim

Egyszer volt, hol nem volt... így mesélte a nagyapám:

Valamikor régen, még az 1800-as évek végén, szokatlanul hűvösre fordult a kikelet.

A rügök, amik már az ősztől fogva ott szunnyadoztak a málnabokrok ágain, várták a tavaszi napsütést, mert a fény és a meleg adja a táplálék egy részét a növényeknek.

A zord tél, a veszekedős tavaszi szél és a felhők makacsul horgonyoztak a Kárpát-medencében és nem engedték be a napsugarakat.

Sőt, még egy utolsó fagyot is ráfújtak a fákra, bokrokra, földekre, és így sajonos, a málnabokrok virágkezdeményei és rügyei (amiből a málna gyümölcs nő) is elfagytak.

A méhecskék sem találtak eledelt, s nem tudták beporozni a virágokat, így méz is alig akadt a faodukban, kaptárakban.

Járták a hegyeket-völgyeket az ott lakó népes medvecsaládok, de igen híján volt az elemózsiájuk, és sokszor éhesek maradtak.

Egy délután magához rendelte a medve nagyapa az egész a családot, és azt monda a fiainak, lányainak:

- Látjátok, kevés a termés még most nyáron is, és nem lesz elég mindannyiunknak, hogy belakmározzunk a következő télre.

Már elég nagyok vagytok bocsaim, hogy szerencsét próbáljatok. Menjetek más vidékre, más országba, de sose feledjétek, honnan jöttetek. Emlékezzetek miket tanított a nagyapátok, nagymamátok. Daloljátok az énekeket, mondjátok a meséket, verseket még majd

a ti kis bocsaitoknak is. Írjatok, gyertek haza a nyáron, meséljetez nekünk, mi jót tanultatok a világban.

Mit volt mit tenni, ezzel az ifjú medve-családok, bocsok megölelték egymást, és megfogadták bárhova is kerülnek, mindig segítik egymást.

Másnap az egyik elindult
gyalog, Ausztriába a másik szekérrel
Németországba, több medvecsalád
felkerekedett Európa más
országaiiba, és voltak bizony
olyanok is akik elhajóztak Amerikába, Kanadába, Argentínába,

a messzi Ausztráliába és megannyi más
csücskére a világnak.
Nézzétek csak meg hova is? Pontosan oda is
került egy, ahol Te is laksz.

Telt múlt az idő, és az elkerült szorgos medvecsaládok megtalálták számításukat.

Volt is annyi málnájuk amennyit csak akartak, még haza is vittek belőle a nagymamának nagypapának testvéreknek, unokatestvéreknek amikor nyaranként hazalátogattak Magyarországra.

Hej, mekkora öröm volt újra együtt lenni ismét, Balatonra
menni, kirándulni énekelni, táborozni!

Volt is zshivaj a Kárpátokban újra, még a madarak is

megörültek a
bocsoknak.

Különösen dícsérték
őket milyen szépen
beszélnek magyarul,

mert erre aztán a madaraknak nagyon érzékeny fülük van.

Amikor eljött az **ŐSZ**, vissza kellett utazniuk abba az országba ahol a bocs szülőknek munkájuk volt.

A külhonban a kis bocskok vidáman játszadoztak együtt. Hancúroztak, bukfenceztek a mezőn, futkároztak a tengerparton, egymást tanították csiszolták, de mindeközben magyarul beszéltek, mert ez volt az anyanyelvük, és erre intették őket medve eleik, medve nagypapa és medve nagymama.

Képzeljétek, még Magyar oviba is jártak szombatonként, mint te. Az ovit nagyon kedvelték. Ott volt ám a móka! Oda jött a környék összes bocs. Felfedezték, hogy közösen minden könnyebb és mókásabb.

A magyar népmesét is nagyon szerették hallgatni, és mondtak maguk is minden este, amikor a tűznél melegedtek. Hú, az volt ám a legjobb, amikor énekeltek, beszélgettek arról, mi is történt velük az oviban. Elmesélték a medve mamának, medve papának és bocs testvéreiknek, mit újat hallottak.

Amikor a bocskok mesterei lettek egy mesének, témának, kiállták a próbát, egy szép jelvényt kaptak jutalmul, melyet anyukájuk az ingükre vasalt.

Aki már sok ilyen próbát kiállt, az mehetett iskolába, és ezt biztosan tudták, mert a nagyobb bocskok büszkélkedtek is, beszámoltak kalandjaikról a kisebb bocskoknak.

Ez a jó szokás még most is megvan.

Igy ha szorgos leszel, és te is kiállod a próbákat, elnyerheted a jelvényeket.

Mutasd be, írd vagy rajzolj, egy szépet a medve nagymamának, medve nagypapának, és a világba szétszóródott bocs unokatestvéreknek, hogy lássák ők is nálatok milyen is a magyar ovi és az a különleges hely, ahol laksz. Alig várom a te történetedet is!

Kalandra fel,

Magyar Ovis Maci

Szó – kincs

1	kikelet-tavaszi legeleje	15	népes család – nagy család	29	mókás
2	szunnyadozik	16	mit volt mit tenni	30	népmese – szájról szájra terjedő történet
3	táplálék	17	megfogad	31	bocs
4	zord – elutasító	18	segítik egymást	32	mester
5	veszekedős	19	gyalog	33	jelvény
6	horgonyozott marad	20	felkerekedik	34	közösen
7	Kárpát-medence	21	zsivaj - láрма, hangzavar	35	tűznél melegedik
8	beporoz	22	hancúrozik	36	híján van - kevés
9	faodu	23	bukfencezik	37	érzékeny fülük – kifinomult hallásuk
10	elemózsia - étel	24	csiszol	38	csücske – sarka
11	lakmároz	25	anyanyelv	39	telt múlt az idő
12	int valamire	26	kiállja a próbát	40	szorgos
13	elei - elődei, szülei, nagyszülei, akik előtte éltek a családban	27	unokatestvér	41	kaland
14	kedvel	28	büszkélkedik	42	beszámol

Gyulassy Hites Kati Kaliforniában született büszke magyar családba. Már óvodás korától csatlakozott a San Francisco-i Magyar cserkész csapathoz, majd New Yorkban és New Jerseyben folytatta. A cserkész közösségnek fontos és jelentős szerepe volt a nyelv és a kultúra megőrzésében, és több életreszóló barátság is született a táborokban. A San Francisco-i Művész Akadémia befejezése után, Kati két gyermekkönyvet írt és illusztrált a Harper Collins kiadónak. Habár angol nyelvűek, Winnie & Waldorf könyveiben felbukkanak a magyar minták és magyar "ízű" részletek. Most Park City, Utahban fest és tanít művészetet gyerekeknek és felnőtteknek.

Reméljük Kati illusztrációi kedves pillanatokat szerzett számodra és tetszett még a te Magyar Ovis Macidnak is!

[Kati honlapja](#)

© 2021. Gagnon - Gyulassy